

6. גורל

האנשים מדברים על גורל ש"מגיע" או "לא מגיע", על שבר ועונש, על גמול ועל קארמה.

* (גורל)

כל אלו הם רק כינויים חלקיים לאחד מן החוקים הפועלים בבריאה: *חוק השפעת-הגומלין!*

חוק שמתקיים בבריאה כולה מראשיתה, שנארג באופן בלתי-ניתן להתרה בקיום הגדול והנצחי, כחלק הכרחי ממעשה הבריאה עצמו ומהתפתחותה. כמו מערכת ענקית של סיבי-עצבים דקיקים הוא אוחד ומחייה את היקום העצום, ומקדם תנועה מתמשכת, נתינה וקבלה נצחיים.

פשוט וטבעי, ועם זאת בצורה מתאימה כל-כך כבר אמר נושא-האמת הגדול, ישוע המשוח:
"מה שזורע האדם, אותו יקצור!"

המלים המעטות הללו מספקות את תמונת הפעולה והחיים בבריאה כולה בצורה כה בורקת, עד שכמעט לא ניתן לומר זאת אחרת.

משמעותן של המלים שזורות בקיום עצמו. בהשפעתן המתמשכת, שאינה ניתנת-לביטול, להתערבות או להפרעה.

תוכלו לראות זאת אם תרצו בכך!

התחילו בהתבוננות בסביבתכם הנראית לעין כבר כעת. מה שקרוי בפיכם חוקי-הטבע, הריהם החוק האלוהי, הריהם רצון הבורא. במהרה תזהו, כיצד הם מתקיימים בפעולה בלתי-פוסקת; משום שבמקום בו תזרעו חיטה, לא תקצרו שיפון, וכאשר תפזרו שיפון, לא יצמח עבורכם אורז!

עבור כל אדם כה ברור הדבר מאליו, עד שאינו מהרהר כלל במהותה של התרחשות זו. ולכן אף אינו מודע לחוק הגדול והחמור הטמון בה. ועדיין עומד הוא בפני פתרון חידה שאין שום צורך שתהיה כלל חידה.

ובעת, חוק זה שייתכן והבחנתם בו, פועל באותה מידה של ביטחון ועוצמה גם בדברים העדינים ביותר, אלו שניתן להבחין בהם רק דרך זכוכית מגדלת, ואף מעבר לכך, בחלקים האת'ריים של הבריאה כולה, שהיא גדולה פי כמה-וכמה.

בכל התרחשות הוא מתקיים בלא כל שינוי, גם בהתפתחות המזערית ביותר של מחשבותיכם, שהרי גם הן חומריות מסוימת, אחרת לא היו בעלות השפעה כלשהי.

איך אתם מעזים לחשוב, שיהיה זה אחרת במקום בו תרצו בכך?

ספקנותכם, למעשה, אינה אלא שאיפות פנימיות אישיות שמצאו להן ביטוי חיצוני!

בכל קיום הגלוי לעיניכם או נסתר מהן, יהיה הדבר זהה - מין מניב את מינהו, אחת היא מאיזה חומר הוא עשוי.

כך הדבר אף בלידה וצמיחה, בהנבט פירות ובנשיאת הריון לאותו זן.

התרחשות זו היא *אמידה* בכל, אינה מבדילה, ואינה מותירה כל פערים, אינה עוצרת למול חלק זה או אחר בבריאה, אלא עוברת דרך הכל, כמו סיב שאינו נקרע לעולם, אינו נפגם ואינו נקטע.

אף שחלק-הארי של האנושות, במוגבלותה ואשליותיה, הפריד עצמו מן היקום כולו, עדיין חוקיו של האל, או חוקי-הטבע, לא הפסיקו את פעולתם משום כך, ולא חדלו מלכלול אותה באותו יקום, והם מוסיפים לעבוד באותה צורה, ללא שינוי, בשלווה ובמידה זהה עבור הכל.

אולם חוק השפעת-הגומלין *מחייב* גם שהאדם יקצור את כל אשר זרע, דהיינו בַּמְקוֹם בו הוא זה שהיה הגורם לפעולה או להשפעתה.

בידי האדם קיימת תמיד רק ההחלטה החופשית, הבחירה החופשית בעת תחילתו של כל דבר, לאן ובאיזה כיוון יכוון את הכוח-העליון הזורם דרכו.

אז *יהיה עליו* לשאת בהשלכות הנגזרות מהפעלת הכוח בכיוון שבו בחר.

ועל-אף זאת, רבים טוענים שלאדם אין כל רצון חופשי, כאשר הוא כפוף לגורל!

איוולת זו משרתת רק את מטרת הטמטום-העצמי, או הכניעה המתמרמת לדבר בלתי-נמנע, השלמה מתוך מורת-רוח, אולם בראש ובראשונה את הצידוק העצמי; שכן לכל אחת מן ההשפעות הפוגשות בו היתה התחלה כלשהי, *ובהתחלה זו*, הגורם להשפעה המאוחרת יותר היה *החלטה מרצון חופשי* שהתקבלה על-ידי האדם.

החלטה חופשית זו היתה מקורה של כל השפעת-גומלין, דהיינו, של כל גורל!

ברצון הראשון חולל האדם, יצר בכל פעם, דבר שמאוחר יותר, בטווח הקצר או הארוך, יהיה עליו לחוות בעצמו. מועד התרחשותו של הדבר, מכל-מקום, שונה ביותר.

הוא יכול להיות עוד באותה תקופת התגשמות על-פני-האדמה, שבה חולל את אותו רצון ראשון, אולם יכול גם שיהיה לאחר שעזב את הגוף-הגשמי ועבר לעולם האת'רי, או אף מאוחר יותר, שוב - בגוף גשמי חדש על-פני-האדמה.

השינויים הללו הם חסרי חשיבות, הם לא ישחררו את האדם מהשפעת-הגומלין. הוא נושא עמו דרך-קבע את סיבי-הקשר, עד שישתחרר מהם, דהיינו - "ישוחרר" על-ידי ההשפעה הסופית, שתגיע כתוצאה מחוק השפעת-הגומלין.

היוצר כבול בעצמו אל אשר יצר, גם אם כיוון את הדבר לעברם של אחרים!

לפיכך, כאשר אדם מקבל היום החלטה לעשות דבר-מה אפל למישהו אחר, בין אם במחשבה, מלים או מעשה, הריהו "מציב בעולם" דבר-מה, אחת היא אם גלוי לעין-כל או לא, אחת היא אם גשמי הדבר או את'רי, הוא מחזיק בכוח בתוכו, ולפיכך גם בחיים, שיתפתחו בכיוון שהתבקש ויפעלו בו.

מה תהיה השפעתו על האדם שאליו כוונה ההחלטה, האם תהיה הפגיעה קטנה או גדולה, אולי אף שונה מן הכוונה, ואולי לא ייגרם כל נזק כלל, דבר זה תלוי בתכונותיו הרוחניות של המקבל; שכן מצבו הרוחני של המקבל, בתורו, כפוף אף הוא לרצונו החופשי בלבד.

וכך, איש אינו נותר חסר-הגנה כנגד דברים כגון זה.

שונה הדבר אצל האדם אשר קיבל את ההחלטה ואשר רצונו הוא הגורם לתנועה זו, דהיינו - המחולל. הלה נותר קשור בהכרח לתנועה שחולל, ולאחר פרק זמן קצר או ארוך של נדודים ביקום, היא תחזור אליו כשהיא מחוזקת, כמו דבורה טעונת אבקנים, הודות למשיכת מין אל מינהו.

חוק השפעת-הגומלין ישתחרר אז, וכל יצירה, בתנועתה ביקום, תמשוך אליה את התנועות הדומות לה, או תימשך בעצמה אליהן, ועקב התמזגותן ייווצר מקור-כוח שיישלח, כשהוא מחוזק, אל הדומים לו - כמו כבלים מתוך נקודת האיסוף במרכזיה - אל אלו שנקשרו אליו באמצעות המחולל עצמו.

הודות להתחזקות זו מתקיימת גם התעבות גדלה והולכת, עד שנוצרת מתוכה לבסוף התמצקות גשמית, וכעת נגזר על מחוללה לחוות אותה באופן שביקש אז מרצונו החופשי, כדי שיוכל לבסוף להשתחרר ממנה.

זוהי היווצרותו וזהו מהלכו של הדבר ממנו חוששים כולם ומפחיתים בערכו - הגורל!

הוא צודק עד לדרגה הזעירה והעדינה ביותר, משום שעל-ידי משיכה אל *סוג* בלבד אינו יכול להביא דבר, בקרינה החוזרת, לבד ממה שהתבקש באמת בתחילה.

אחת היא אם התבקש הדבר עבור אדם ספציפי או שהבקשה נעשתה באופן כללי; משום שאותו מהלך הוא טבעי גם האדם לא הפנה את רצונו אל עבר אדם אחד או רבים, אלא פשוט חי בהתאם לרצון מסוג מסוים. סוג הרצון שלגביו החליט, הוא הקובע את הפירות שיחוייב לקצור לבסוף.

וכך נקשרים אינספור סיבים את'ריים אל האנשים, או שהאנשים קושרים עצמם אל סיבים קיימים, וכולם יזרימו, חזרה אל אותם אנשים, את אשר ביקשו לעצמם פעם בצורה כנה.

זרימה זו מניבה מרקחת הפועלת בעוצמה, דרך-קבע, על גיבושו של האופי.

וכך קיימים במנגנוניו העצומים של היקום דברים רבים, הפועלים יחד על "התנהלות" האנשים, אולם אין בהם ולו דבר אחד שהאדם לא גרם תחילה להתרחשותו הראשונית.

הוא מספק את הסיבים מהם תיארג, בשתי-וערב הבלתי-פוסקים של קיומו, הגלימה אותה יהיה עליו לעטות.

המשוח הביע בדיוק דבר זה בבירור ובחריפות, כאשר אמר: "מה שזורע האדם, אותו יקצור". הוא לא אמר "יכול" לקצור, אלא אמר "קצור".

ואמירה זו זהה לאמירה שיהיה חייב לקצור את אשר זרע.

לעתים-תכופות ניתן לשמוע אנשים הגיוניים ביותר אומרים:

"איני מסוגל לתפוש כיצד מתיר האל דבר כזה!"

אולם הבלתי-נתפש הוא, שהאדם מסוגל לדבר כך. איזה זלזול מופנה באמירה זו כלפי האל.

בזאת הם מוכיחים, כי הם תופשים אותו כ"פועל בצורה שרירותית".

אולם האל אינו מתערב כלל בצורה ישירה בכל אותן דאגות-אנוש, קטנות כגדולות, במלחמות, במצוקות ובכל דבר-ארצי!

הוא ארג בבריאה, מלכתחילה, את חוקיו המושלמים המבצעים בצורה עצמאית את עבודתם, שאינה ניתנת להשחתה, וכך מתגשם הכל מדויק כחוט-השערה, בשוויון מוחלט ונצחי, ואף לא ניתן להעדיף אחד על פני האחר, וכך נותר חוסר-הצדק כולו בלתי-אפשרי. לאל אין צורך לדאוג לכך במיוחד, עבודתו היא ללא-פגם.

אולם טעותם העיקרית של אנשים רבים כל-כך היא, שהם שופטים רק על-פי החומריות-הגשמית, ורואים עצמם כמרכז, וכן הם לוקחים בחשבון מחזור חיים ארצי אחד, בעוד למעשה מאחוריהם כבר מחזורי קיום ארציים רבים.

מחזורי חיים אלו, כמו גם תקופות הביניים בעולם האת'רי, נחשבות לקיום אחד ואחיד, שבו נמתחים הסיבים אולם בלא להיקרע, כך שגם בהשפעותיו של קיום ארצי אחד, רק חלק קטן מאותם סיבים יהיה גלוי לעין.

טעות גדולה יותר, לפיכך, היא להאמין שעם הלידה, מתחיל מחזור חיים חדש לחלוטין, דהיינו שילד הוא "תמים" * (ראה הרצאה מס' 15: סוד הלידה), וכי יש לקחת בחשבון רק את ההתרחשויות שאירעו במהלך הקיום הארצי הקצר.

לו כך אכן היה הדבר, הרי שכמובן, אם קיים צדק, השפעות והשפעות-גומלין היו מוגבלות לטווח-הזמן של קיום ארצי אחד בלבד.

פנו-עורף לטעות זו. אז תגלו במהירות את ההיגיון והצדק שבמקרים כה רבים לא זוהו בכל ההתרחשויות!

רבים נבהלים וחוששים מפני השפעת-הגומלין הצפויה להם עדיין, על-פי חוקים אלו, עקב אירועים קודמים.

אולם אלו הן דאגות מיותרות עבור אלו הפועלים בכנות מתוך רצון-טוב; *שכן בחוקים הפועלים-מעצמם מצויה בו-זמנית גם הערבות המובטחת לחסד ומחילה!*

מעבר לכך שעם הצבתו של הרצון הטוב, מוצב מיד גם גבול באותה נקודה, בה נקטעת שרשרת השפעות-הגומלין האפלות ומסתיימת, נכנס אף כוח נוסף לפעולה, שהוא בעל ערך בל-ישוער.

קיומו של רצון-טוב מתמשך בכל חשיבה ומעשה, זורם אף הוא בהשפעת-גומלין בדיעבד, מתוך אותו סוג של מקור-כוח, ההולכת ומתעצמת כך שהטוב מתהדק יותר ויותר באדם עצמו, נובע מתוכו ויוצר את סביבתו האת'רית שתהווה כמעין מעטפת-הגנה, כמו שכבת-האוויר המגנה על הארץ.

כעת, אם מגיעות אל אדם זה להטרידו השפעות-גומלין אפלות מתקופות קודמות שיש לשחררן, הן מחליקות על טוהרה של הסביבה, או המעטפת, ומוסטות ממנו.

אם בכל-זאת הצליחו לחדור דרך המעטפת, יושמדו מיד הקרניים האפלות, או יוחלשו במידה ניכרת, כך שהשפעת-הגומלין המזיקה לא תתרחש כלל, או שבמידה מועטה ביותר.

נוסף על-כך, כתוצאה מן השינוי שהתרחש, גם פנימיותו של אותו אדם, שאליה כווננו הקרניים החוזרות, הפכה בעצמה מעודנת ומוארת הרבה יותר הודות לשאיפה הבלתי-פוסקת לרצון הטוב, וכך היא מושפעת בצורה שונה מדחיסותו הַרְבָּה יותר, או מזרימתו הנמוכה יותר של האופל.

בדומה לאותות אלחוט, כאשר המכשיר הקולט אינו מכוון אל עוצמתו של המכשיר המשדר.

התוצאה הטבעית של כל זה הינה, שהזרימות הדחוסות יותר, בהיותן בעלות אופי שונה, אינן מוצאות לעצמן אחיזה, וממשיכות הלאה בלא שתהיה להן השפעה מזיקה.

לכן, גשו לעבודה בלא דיחוי!

הבורא מסר בידיכם את כל הקיים בבריאה.

השתמשו בזמן!

כל רגע טומן עבורכם בחובו את הכיליון או את הניצחון!

